

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa "I." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko W.C. i D.C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane, przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Pozwani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. przesłankę oczywistej zasadności skargi, nie wskazali jednak żadnego przepisu prawa, który, w ich ocenie, zaskarżone orzeczenie narusza, nie przytoczyli żadnych argumentów prawnych dla wykazania istnienia tej przesłanki, co powoduje, że Sąd Najwyższy nie może dokonać oceny jej wystąpienia przy uwzględnieniu, że chodzi tu ocenę wadliwości orzeczenia nasuwającą się wprost, bez wnikliwej analizy, widoczną od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Obszerne twierdzenia skarżących o nierzetelnych ustaleniach i stronniczej ocenie dowodów nie stanowią uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ na tym etapie postępowania kasacyjnego również obowiązują rygory wynikające z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Ubocznie zauważa się, że ujęta w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. podstawa kasacyjna obejmuje naruszenie prawa materialnego. Prawem materialnym w rozumieniu tego przepisu są jedynie normy prawne wypływające ze źródeł prawa wskazanych w art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Są nimi Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia oraz akty prawa miejscowego (na określonym obszarze działania). Umowy nie mają charakteru normatywnego i nie mieszczą się w pojęciu prawa materialnego w rozumieniu powołanego przepisu. Sytuacja, zatem, w której strona w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej nie wskazuje konkretnego przepisu prawa materialnego, który miał zostać naruszony, zarzucając jedynie naruszenie postanowień umownych, oznacza, że skarga kasacyjna opiera się na zarzucie, który nie może być zakwalifikowany, jako przewidziana w omawianym przepisie podstawa naruszenia prawa materialnego (por. postanowienie z dnia 24 czerwca 1998 r. I CKN 774/97, z dnia 2 grudnia 1998 r. I CKN 907/97, z dnia 6 stycznia 1999 r. II CKN 113/98, z dnia 9 lutego 1999 r. I CKN 891/98, z dnia 9 lipca 1999 r. III CKN 299/98; z dnia 29 kwietnia 2002 r. II CKN 1458/00- nie publ.). Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, z uwagi na wynikające

z art. 398¹³ § 1 k.p.c. związanie granicami podstaw kasacyjnych, nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego, ani zastępować skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2017 r., I PK 95/16- nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zmianą wynikającą z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw